

RAMAZAN VE ORUÇ

Aziz ve Muhterem Müslümanlar!

Rahman ve Rahim olan Rabbimize sayısız hamd ü senalar olsun ki, biz âciz, zayıf ve fakir kullarını evveli rahmet, ortası mağfiret ve sonu cehennemden kurtuluş ayı olan mübarek şehr-i Ramazan'a kavuşturdu.

Mü'min ve Müslüman olarak Allah emrettiği için oruç tutuyoruz. Oruç tutmanın hem dünya, hem âhiretimiz için pekçok faydası ve hikmeti vardır. Orucun nefsin terbiyesine bakan hikmetlerinden bâzılarını sizlere arz etmek istiyorum. **Şöyle ki:**

Nefis insanı daima kötü şeylere sevkeder. Kötülükleri yapmak ister. Kendini hür ve serbest telâkki eder. Hatta mevhum bir Rububiyet ve keyfe mâyeşâ (istediği gibi) hareketi fitrî olarak arzu eder. Bu dünyada Allah'ın nimetleriyle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Helâl ve haramı seçmeden hayvan gibi yutmak, sınırsız hürriyet içinde yaşamak ister. Böyle bir nefis-i emmâre herkeste bulunur.

İşte bu nefsi oruçla terbiye etmek lâzımdır. Ramazan-ı Şerifte en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki: Kendisi mâlik değil, memlûktur. Mal ve mülk Allah'ındır. İnsan Allah'ın eseri, O'nun mülkü, kulu ve köiesidir. Hür değil, istediği gibi hareket edemez. Emrolunmazsa en âdî ve en rahat şeyi de yapamaz. Elini suya uzatamaz. İnsanın nefsi oruç tutarken anlar ki, hakikî vazifesi şükürdür. Hak'tan gelen emirleri dinlemek ve itaat etmektir.

Muhterem kardeşlerimi Sevgili Peygamberimiz (sav) hadîs-i şerifte bizi îkaz ediyor:

"Senin en zararlı düşmanın nefsidir."

Evet, herkes nefsinin islâha ve terbiyeye muhtaçtır. Nefis Kur'ân terbiyesi ve oruç gibi ibadetlerle islâh ve irşad edilmezse, kendi keyfine bırakılırsa, insanın dünya ve âhîret hayatını harap eder.

Nefis ateş gibidir. Islâh edilirse faydalı olur, hizmet eder. Serbest bırakılırsa en zararlı düşman olur.

Ramazan'da oruç tutan bir insanın nefsi anlar ki: Zayıftır, âcizdir, fakirdir, zevale mâruz, belâ ve musibetlere hedeftir, çabuk bozulur ve dağılır et ve kemikten ibarettir. Ayaksız bir yılan, gözsüz bir akrebe mağluptur, başıboş değildir, vazifeli

bir memurdur.

Oruç, namaz, zekât, hac gibi çok mühim vazifeleri vardır. Açlık vasıtasıyla midasını düşünür, ihtiyacını anlar, zayıf vücudunun ne kadar çürük olduğunu hatırlar, ne derece Allah'ın merhamet ve şefkatine muhtaç olduğunu idrâk eder.

Nefis Fir'avun'luğunu bırakır, benlik ve gururdan vazgeçer, kemal-i acz ve fakr ile Allah'ın dergâhına sığınma ihtiyacı hisseder. Manevî bir şükürle rahmet kapısını çalmaya hazırlanır.

Ramazan'da tuttuğumuz orucun nefis üzerinde çok müsbet faydaları olur. İnsan öyle bir nefse sahiptir ki, elinde kusur ve günahın, ayıp ve noksandan başka birşey yoktur. Nefsin mahiyetinde hadsiz acizlik, nihayetsiz fakirlik, gayet derecede kusur vardır. Nefis bunları görmek istemez! Daima kendini beğendirmeye ve sevdirmeye çalışır. Kusurları üzerine almaz! Avukat gibi kendini müdafaa eder. İşte bu azgın ve serkeş nefsimize haddini bildirecek bir silah, oruçtur.

Oruç tutan nefis, perhize alışır, riyazete çalışır, emir dinlemeyi öğrenir, helâl yemek ve içmeyi terkettiğinden haramı bırakır, akıl ve şeriattan gelen emirleri dinleme kabiliyeti gelişir. Manevî hayatını tehlikeden kurtarmış olur.

Oruç Fahr-i Kâinat Efendimiz (sav)'in haber verdiği gibi koruyucu bir kalkandır. Dünyada günahlardan, âhirette cehennem azabından koruyan bir kalkan... Ne mutlu oruç tutan Müslümanlara!

Aziz kardeşlerim!

Ramazan-ı Şerifteki oruç, nefse kulluğunu bildirir, onun mevhum Rububiyetini kırar. Şöyle ki:

Nefis Rabbi'ni tanımak istemiyor. Fir'avun gibi Rububiyet dâva ediyor. Ne kadar azap çektirilse o damar onda kalır. Fakat açlıkla nefsin o damarı kırılır.

İşte Ramazan-ı Şerifteki oruç doğrudan doğruya nefsin Fir'avun'luk cephesine darbe vurur, kırar. Aczini, zaafını, fakrını gösterir, abd olduğunu bildirir.

Hadisin rivayetlerinde vardır ki:

Cenab-ı Hak nefse demiş: "**Ben neyim, sen nesin?**"

Nefis demiş: "**Ben benim, sen sensin!**"

Azap vermiş, cehenneme atmış, yine sormuş. Yine demiş: "**Ene ene, ente ente!**"

Hangi nevi azabı vermiş, enaniyetten vazgeçmemiş. Sonra açlıkla azap

vermiş, yâni aç bırakmış, yine sormuş: **"Men ene ve mâ ente?"**

Nefis demiş: "Ente Rabbirrahîm ve ene abdüke'l-âciz!"

Yâni: **"Sen benim Rabb-i Rahîm'imsin, ben senin âciz bir kulunum!"**

Bu hadîs-i şeriften anlaşılıyor ki:

Orucun farz olmasının mühim bir sebebi ve hikmeti, nefsin terbiye ve ıslâh edilmesidir. **Nefsini ıslâh etmeyen, başkasını ıslâh edemez!** Geliniz işe nefsimizden başlayalım, vesselam?